

KEKEC

**ZGODBA O
ZLATI ŠTRUCI**

POD MIZO

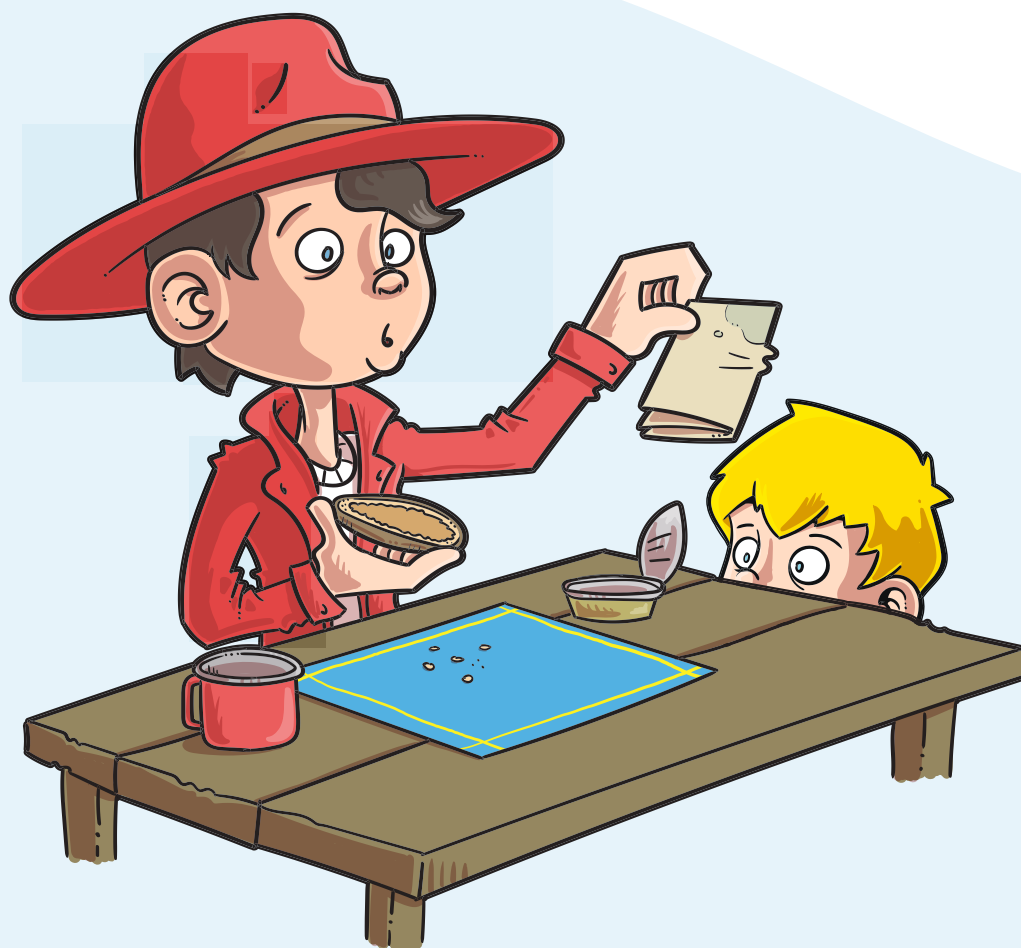
BILO JE JUTRO. TAKŠNO, KI DIŠI PO KRUHU IN ČAJU.

KEKEC JE SEDEL ZA MIZO IN JEDEL KRUH Z NA DEBELO NAMAZANO PAŠTETO.

»MMM,« JE REKEL IN SI NAMAZAL ŠE EN KOS. PAŠTETA MU JE KAPLJALA PO PRSTIH, ZATO SE JE SKREMŽIL. NE MARA IMETI UMAZANIH ROK.

SEGEL JE POD MIZO, DA BI POISKAL ROBČEK. NAMESTO BOMBAŽNEGA ROBČKA JE S PRSTOM ZADEL OB NEKAJ PAPIRNATEGA.

»KAJ PA JE TO?« JE REKEL IN POTEGNIL VEN STAR LIST PAPIRJA.

PAPIR JE BIL RAHLO VLAŽEN, VEČKRAT PREPOGNJEN, Z ZMEČKANIMI VOGALI. NA ENEM DELU JE BIL MASTEN MADEŽ, KOT DA JE NEKDO NANJ ŽE DOLGO NAZAJ ODLOŽIL KOS NAMAZANEGA KRUHA.

KEKEC JE RAZPRL PAPIR.

PO NJEM SO TEKLE RAZLIČNE ČRTE IN VIJUGE, NA SREDINI PA JE Z VELIKIMI, POUДАРJENIMI ČRKAMI PISALO: **ZLATA ŠTRUCA**

KEKEC JE OBSTAL.

O ZLATI ŠTRUCI JE ŽE SLIŠAL. ODRASLI SO O NJEJ GOVORILI TAKRAT, KO SO MISLILI, DA JIH NIHČE NE SLIŠI. PRAVIJO, DA JE TO ŠTRUCA, KI NIKOLI NE POIDE.

TAKRAT JE V JEDILNICO KOT OBIČAJNO VSTOPIL LOVRO.

»JUTRO,« JE REKEL LOVRO IN SE USEDEL ZA MIZO.

OPAZIL JE PAPIR V KEKČEVIH ROKAH.

»KAJ PA GLEDAŠ?«

»ZEMLJEVID,« JE REKEL KEKEC.

LOVRO SE JE NAGNIL BLIŽE.

»ZEMLJEVID? DO ČESA?«

KEKEC JE POKAZAL NA SREDINO.

»DO ZLATE ŠTRUCE.«

LOVRO JE POGLEDAL NAPIS. POTEM KEKCA.

»A RES OBSTAJA?«

»TAKO PRAVIJO,« JE REKEL KEKEC. »IN PRAVIJO TUDI, DA NAHRANI VSAKEGA, KI PRIDE K MIZI.«

TAKRAT JE PAPIR RAHLO ZAŠUMEL, NA ROBU ZEMLJEVIDA PA SE JE NARISALA TANKA ČRTA – POTKA.

NA DNU SO SE IZPISALE DROBNE ČRKE:

DO ZLATE ŠTRUCE PRIDEJO TISTI, KI ZNAJO HODITI SKUPAJ.

KEKEC JE VSTAL.

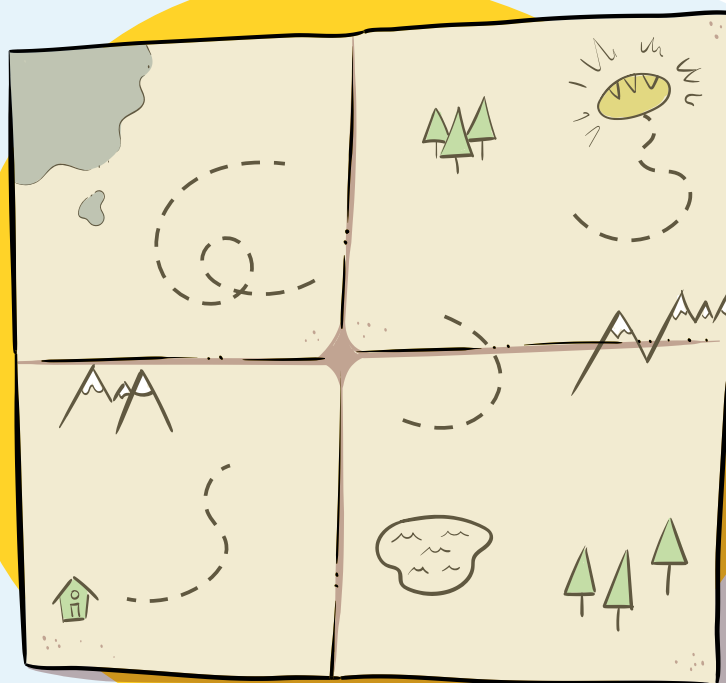
»GREVA?«

LOVRO JE POGLEDAL MIZO. KRUH. PAŠTETO. ZEMLJEVID.

ZA TRENUTEK JE BIL V PRECEPU. POTEM SI JE HITRO ZBASAL KOS KRUHA S PAŠTETO V USTA.

»GREVA,« JE ZAMOMLJAL S POLNIMI USTI.

KO STA ODPRLA VRATA, SE JE ZEMLJEVID V KEKČEVEM ŽEPU RAHLO PREMAKNIL.

PO ŽVEČILNEM GUMIJU

POTKA SE JE ZAČELA TAKOJ ZA HIŠO. NA POGLED JE BILA RAHLO BLATNA IN OBDANA Z MEHKO TRAVO.

KEKEC JE OBSTAL IN POGLEDAL NAZAJ PROTI HIŠI. »ČUDNO,« JE REKEL. »TUKAJ PREJ NI BILO POTI.«

LOVRO JE POGLEDAL OKOLI. TRAVNIK, DREVESA – VSE JE BILO VIDETI ENAKO KOT VEDNO.

»MOGOČE JE BILA,« JE REKEL, »PA JE NISVA OPAZILA.«

KEKEC JE POTEGNIL ZEMLJEVID IZ ŽEPA. ČRTA NA NJEM JE BILA TANKA. KOMAJ VIDNA.

»NA ZEMLJEVIDU SE JE POJAVILA ŠELE, KO SVA REKLA, DA GREVA SKUPAJ,« JE REKEL.

KOT DA BI GA PAPIR SLIŠAL, JE ZEMLJEVID RAHLO ZAŠUMEL.

POTKA PRED NJIMA JE ZA TRENUTEK POTEMNELA.

KEKEC NI MOGEL VEČ ČAKATI. RADOVEDNOST IN POGUM STA GA VLEKLA NAPREJ. HOTEL JE VEDETI, KAM VODI POT.

NAREDIL JE KORAK. PA ŠE ENEGA IN ŠE ENEGA. LOVRO JE ŠE ZMERAJ STAL PRED HIŠO – ZDAJ JE BIL ŽE DALEČ ZADAJ.

TAKRAT SE JE ZGODILO NEKAJ ČUDNEGA.

TLA POD KEKČEVIMI NOGAMI SO SE ZAČELA VLEČI – KOT OGROMEN, LEPLJIV ŽVEČILNI GUMI.

»KEKEC,« JE ZAKLICAL LOVRO, »POČAKAJ.«

A KEKEC SE JE LAHKIH NOG ODPRAVIL ŠE HITREJE NAPREJ.

POT MED NJIMA SE JE SEDAJ RAZTEGNILA ŠE BOLJ.

»UH,« JE REKEL KEKEC IN SE USTAVIL. »TO MI NI VŠEČ, PA TEBI, LOVRO?«

PRESENEČENO JE UGOTOVIL, DA LOVRO NE HODI ZA NJIM, ZATO JE STOPILO KORAK NAZAJ.

KO GA JE LOVRO DOHITEL, SE JE POT ZAČELA UMIRJATI IN LESTI NAZAJ SKUPAJ. RAZPOKE SO POČASI IZGINILE IN POVRŠINA SE JE STRDILA.

OBA STA OBSTALA IN GLEDALA.

»POSKUSIVA ŠE ENKRAT,« JE REKEL KEKEC.

TOKRAT JE STOPILO NAPREJ BOLJ PREVIDNO, LOVRO JE OSTAL ZA NJIM.

IN POT SE JE SPET ZAČELA VLEČI. NE TAKO MOČNO KOT PREJ, A DOVOLJ, DA JE BILO JASNO.

»MISLIM, DA BOVA PO TRDNI POTI HODILA SAMO TAKRAT,« JE REKEL KEKEC, »KO BOVA PRIPRAVLJENA HODITI SKUPAJ.«

LOVRO JE POKIMAL.

POT SE JE VILA NAPREJ. TEKLA JE MED DREVESI IN KORENINAMI. ZRAK JE BIL SVEŽ.

ZA TRENUTEK SE JE KEKCU ZAZDELO, DA JU NEKDO OPAZUJE.

GOZD SE JE ZAČEL REDČITI. PRED NJIMA SE JE ODPRLA VELIKA TRAVNATA JASA.

SKRIVNOST NA JASI

JASA JE BILA VEČJA, KOT STA PRIČAKOVALA. NI BILO PTIC. NI BILO VETRA. SAMO TIŠINA.

NA SREDINI JASE JE NA NIZKEM KAMNU SEDEL STAR MOŽ Z DOLGO SIVO BRADO IN LASMI.

NI SE PREMIKAL.

KEKEC JE POGLEDAL ZEMLJEVID. VIDEL JE, DA SE NJUNA POT KONČA PRAV TAM – PRI KAMNU IN MOŽU, KI SEDI NA NJEM.

»TO MORA BITI TO,« JE REKEL.

KEKEC IN LOVRO STA STOPILA BLIŽE.

»ŽIVIJO,« JE REKEL KEKEC. »MIDVA IŠČEVA ZLATO ŠTRUCO. ALI VEŠ, KAM MORAVA?«

MOŽ NI ODGOVORIL.

KEKEC JE RAHLO NEJEVOLJEN NAGNIL GLAVO.

»ZEMLJEVID NAJU JE PRIPELJAL SEM,« JE DODAL. »AMPAK TUKAJ NI POTI.«

MOŽ JE POČASI DVIGNIL ROKO RAVNO TAKO, DA JE KEKEC RAZUMEL, DA NAJ BO TIHO.

KEKEC JE ŽE ODPRL USTA, DA BI NEKAJ VPRAŠAL, A SI JE PREMISLIL IN SE USTAVIL.

MOŽ JE Z ROKO POKAZAL NA KAMNITO PLOŠČO POLEG SEBE.

»SEDITA,« JE REKEL Z MIRNIM IN TIHIM GLASOM.

KEKEC IN LOVRO STA SE SPOGLEDALA IN SE USEDLA NA SIVO PLOŠČO.

NAJPREJ SE NI ZGODILO NIČ.

MINILA JE MINUTA, POTEM ŠE ENA.

KEKEC JE ZAČEL POSTAJATI NEMIREN. POGLEDAL JE V NEBO IN POTEM PROTI MOŽU.

»KAKO DOLGO ...« JE ZAČEL.

MOŽ JE SPET DVIGNIL ROKO.

MINILA JE ŠE ENA MINUTA. MOGOČE VEČ. KEKEC IN LOVRO NISTA BILA PREPRIČANA. KO STA TAKO ČAKALA V TIŠINI, SE JE ZAČEL ZEMLJEVID V KEKČEVEM ŽEPU RAHLO SEGREVATI, KOT DA BI POTRJEVAL, DA DELATA PRAVILNO.

TAKRAT STA V DALJAVI NEKAJ ZASLIŠALA. TRAVA, KI JE POKRIVALA JASO, SE JE POČASI RAZMAKNILA IN NAREDILA PROSTOR POTI, KI JE PUSTOLOVCA PREJ NISTA OPAZILA.

MOŽ JE VSTAL.

»VČASIH,« JE REKEL, »JE REŠITEV TAM, KJER JE NE IŠČEŠ.«

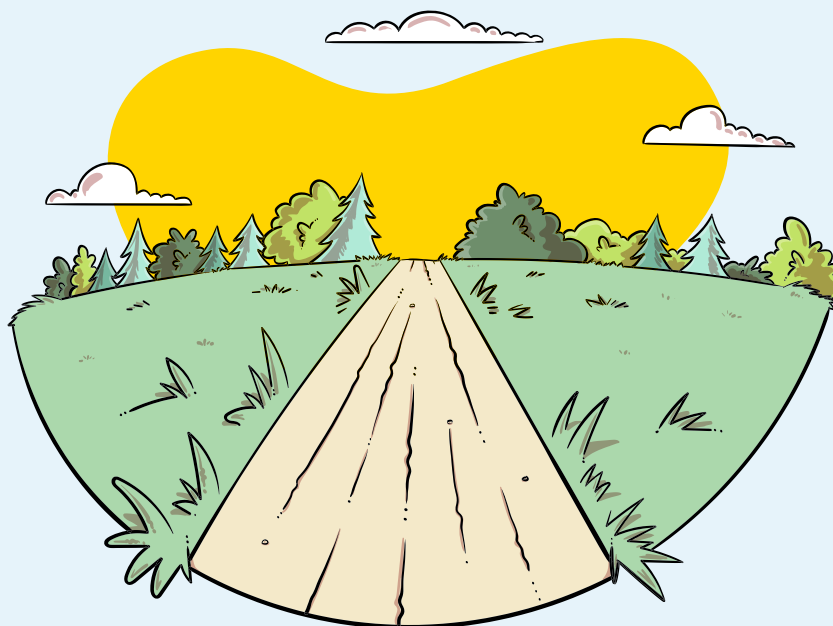
KEKEC JE POGLEDAL ZEMLJEVID, NA KATEREM SO SE IZPISALE BESEDE:

DO ZLATE ŠTRUCE NE PRIDEŠ NARAVNOST.

KEKEC JE ZAPRL OČI IN POSKUSIL RAZUMETI, KAJ MU JE ŽELEL S TEM STARI MOŽ Povedati. KO JIH JE ODPRL, JE BILA JASA SPET PRAZNA. MOŽ JE IZGINIL, KOT DA GA SPLOH NI BILO.

ZA NJIM STA OSTALI SAMO TIŠINA IN POT, PO KATERI SE BOSTA MORALA PODATI.

»GREVA,« JE REKEL LOVRO IN IZTEGNIL ROKO PROTI KEKCU.

RIŽEVA ZRNA

POT, KI SE JE POKAZALA NA JASI, NI VODILA NARAVNOST NAPREJ. NAJPREJ SE JE RAHLO SPUSTILA, POTEM NENADOMA ZAVILA, KOT DA BI HOTELA NEKAJ OBITI.

KEKEC IN LOVRO STA POČASI HODILA PO NJEJ. POGOVARJALA STA SE O TEM, KAJ STA ŽE DOŽIVELA. IN KAJ JU ŠE ČAKA. NJUNO NAVDUŠENJE JE PREKINIL ZVOK V DALJAVI.

ŠKRIPANJE. ROPOTANJE. GLASOVI LJUDI. PRED NJIMA SE JE ZAČELO ODPIRATI PRAVO MALO MESTO.

»ALI SVA ŠE NA PRAVI POTI?« JE VPRAŠAL LOVRO. KEKEC JE PREVERIL ZEMLJEVID, NA KATEREM SO SE SEDAJO POJAVILE DROBNE PIKICE – KOT RIŽEVA ZRNA. PREMİKALE SO SE GOR IN DOL IN KEKEC JE UGOTOVIL, DA SO TE PIKICE PREBIVALCI TEGA MESTA.

LOVRO JE UGOTAVLJAL, DA TO NI BILO MESTO, KI GA POZNATA. PO CESTAH NISO VOZILI AVTOMOBILI, KONJI SO VLEKLI LESENE VOZOVE. LESENA KOLESNA SO ŠKRIPALA PO KAMNU.

HIŠE SO BILE NIZKE IN TESNO SKUPAJ. STREHE SO BILE IZ RDEČIH IN SIVIH STREŠNIKOV, NEKATERE ŽE DOBRO OKRUŠENE.

»TO MESTO MORA BITI KAR STARO,« JE REKEL KEKEC. LOVRO JE PRIKIMAL.

PO ZRAKU SE JE ŠIRIL VONJ PO SVEŽE PEČENEM KRUHU IN TOPLINI.

LJUDJE SO HODILI SEM IN TJA, NOSILI KOŠARE, SE POGOVARJALI IN SMEJALI.

KEKEC SE JE OD NAVDUŠENJA ZAVRTEL NA MESTU.

»TUKAJ SE NEKAJ DOGAJA,« JE REKEL.

IN ZEMLJEVID V NJEGOVM ŽEPU JE RAHLO ZATREPETAL, KOT DA BI POTRJEVAL.

POTKA, IZRISANA NA ZEMLJEVIDU, SE JE VILA SKOZI MESTO. MED HIŠAMI, ČEZ OKRAŠEN TRG IN MIMO VODNJAKA.

»SLEDIVA JI DO KONCA,« JE REKEL LOVRO.

TAKO STA NADALJEVALA HOJO MIMO STOJNIC IN MIMO OKEN, IZ KATERIH JE DIŠALO PO KOSILU.

POTKA NA ZEMLJEVIDU SE JE NAENKRAT USTAVILA IN IZGINILA.

»HMM ... KAM PA SEDAJ?« JE VPRAŠAL KEKEC.

OBA STA SE OZRLA OKOLI.

»IŠČEVA ZLATO ŠTRUCO,« JE REKEL KEKEC MIMOIDOČEMU.

MOŽ JE POKIMAL.

»PEK,« JE REKEL. »ON JO IMA – NA KONCU TEMNE ULICE.« POKAZAL JE PROTI OZKI ULICI.

»TEMNE ULICE?« JE PRESTRAŠEN PONOVILO KEKEC.

LOVRO SE JE ODPRAVIL V SMER, KAMOR JU JE USMERIL MIMOIDOČI. KEKEC SE JE OBOTAVLJAL ZA NJIM.

ZRAK JE POSTAJAL HLADNEJŠI IN ZVOKI MESTA SO POČASI IZGINJALI.

LOVRO SE JE USTAVIL. »MISLIM, DA JE PEK TAM.«

ZAJELA JU JE TEMA. NENADNA IN GOSTA.

SKOZI TEMO

TEMA JU JE OBJELA TAKOJ – NAJPREJ OKOLI NOG, POTEM OKOLI RAMEN IN OBRAZA.

KEKEC JE OBSTAL.

»POČAKAJ,« JE REKEL.

LOVRO SE JE OBRNIL.

»KAJ JE?«

KEKEC JE GLOBOKO VDIHNIL. »TEMA,« JE REKEL TIHO. »NE MARAM JE.«

»KO JE TEMA,« JE NADALJEVAL, »SE MI ZDI, DA JE VSE DRUGAČE. BOLJ GROZNO.«

LOVRO JE STAL ČISTO BLIZU.

»HVALA, DA SI TO DELIL Z MANO,« JE REKEL. »TO NI LAHKO.«

KEKEC JE STISNIL PEST. LOVRO JE SEGEL Z ROKO PROTI NJEMU.

»PRIDI. POJDIVA SKUPAJ.«

KEKEC JE ZA TRENUTEK OKLEVAL, NATO JE PRIJEL PONUJENO ROKO IN SKUPAJ STA SE ODPRAVILA SKOZI TEMO. KO JE KEKEC TAKO HODIL, JE ZEMLJEVID V ŽEPU ZAŠUMEL – KOT DA GA SPODBUJA.

NEKJE PRED NJIMA STA SE ZASLIŠALA TIHO POKANJE IN PRASKETANJE.

»SLIŠIŠ?« JE VPRAŠAL LOVRO.

»PEČ,« JE REKEL KEKEC.

TEMA SE JE ZAČELA MANJŠATI, NA KONCU JE OSTALA LE ŠE BLEDA
MEGLA IN PUSTOLOVCA STA SE ZNAŠLA PRED HIŠO.

KEKEC JE KONČNO SPUSTIL SAPO, ZA KATERO SPLOH NI VEDEL, DA JO
DRŽI.

»HVALA,« JE REKEL.

LOVRO JE STISNIL ROKO.

»VEDNO.«

HIŠA, PRED KATERO STA SE USTAVILA, JE BILA VEČJA OD DRUGIH.
IZ DIMNIKA SE JE POČASI DVIGAL DIM IN VRATA SO BILA NA STEŽAJ
ODPRTA.

ZADIŠALO JE PO KRUHU, PO DOMU.

»TO MORA BITI PEKARNA,« JE REKEL KEKEC IN SEGEL Z ROKO PROTI
ZEMLJEVIDU. KO JE RAZPRL PAPIR, JE UGOTOVIL, DA IMA PRAV.

KO STA STOPILA NOTER, SO SE VRATA ZA NJIMA TIHO ZAPRLA.

SE NADALJUJE KMAJU...

ENA IN EDINA

V PROSTORU NI BILO VELIKO STVARI. LESENA MIZA, POLICE, V OZADJU VELIKA PEČ IN NA SREDINI MIZE – ŠTRUCA.

SAMO ENA.

ZLATO-RJAVA. OKROGLA. SKORJA JE RAHLO POKALA, KOT DA JE ŠE VEDNO TOPLA.

KEKEC JE OBSTAL.

»SAMO ENA?« JE VPRAŠAL. »TO JE ZLATA ŠTRUCA?«

IZZA PEČI JE STOPIL PEK Z ROKAMI, BELIMI OD MOKE.

MIRNEGA OBRAZA JE REKEL: »ENA JE DOVOLJ« IN POMEŽIKNIL.

LOVRO JE POGLEDAL ŠTRUCO, NATO PEKA.

»AMPAK PRAVIJO, DA NAHRANI VSE,« JE REKEL.

PEK SE JE NASMEHNIL. »RES JE,« JE REKEL. »AMPAK NE ZATO, KER BI BILA ČAROBNA SAMA PO SEBI.«

STOPIL JE DO POLICE IN VZEL VREČKO MOKE.

»TO MOKO JE PRINESEL MLINAR,« JE REKEL. »VSAKO JUTRO JO PRINESE. TOLIKO, KOLIKOR ZMORE.«

POKAZAL JE NA POSODO Z VODO. »VODO NOSIJO MEŠČANI S TRGA. VSAKA KAPLJA ŠTEJE.«

NATO JE POKAZAL NA KOŠARO OB STENI. »DRVA ZA PEČ PRINESEJO

TISTI, KI IMAJO ČAS.«

KEKEC JE POČASI PRIKIMAL.

»TOREJ ...« JE REKEL, »NI ENA SAMA.«

PEK JE POLOŽIL ROKO NA ŠTRUCO.

»JE ENA,« JE REKEL. »AMPAK VSAK VANJO DODA NEKAJ SVOJEGA.«

VZEL JE NOŽ IN ODREZAL PRVI KOS. »ALI STA ŽE KAJ LAČNA PO TEJ PUSTOLOVŠČINI?« JE VPRAŠAL PEK.

LOVRO JE VNETO PRIKIMAL. »KAKO JE TOPLA, MEHKA IN SLADKA – KOT MED!« JE REKEL LOVRO PO PRVEM GRIŽLJAJU.

NATO JE PEK ODREZAL ŠE EN IN ŠE EN KOS.

ŠTRUCA SE NI ZMANJŠALA – VEDNO JE JE BILO DOVOLJ.

»VIDITA, KO JE ČAS ZA DELITEV,« JE REKEL, »JE VEDNO DOVOLJ ZA VSE.«

KEKEC IN LOVRO STA SE SPOGLEDALA.

»ZATO NIKOLI NE POIDE,« STA UGOTOVILA HKRATI.

PEK JE POKIMAL.

OBRISAL SI JE PRAŠNE ROKE V PREDPASNIK IN IZ PREDALA VZEL KOS PAPIRJA.

»TO JE RECEPT,« JE REKEL. »NI ZAPLETEN.«

KEKEC JE POGLEDAL PAPIR.

»BOVA ZNALA?«

PEK SE JE NASMEHNIL.

»ČE BOSTA DELALA SKUPAJ IN DELILA Z DRUGIMI,« JE REKEL, »BOSTA VEDNO VEDELA, KAJ STORITI.«

KO STA STOPILA IZ PEKARNE, JE DIŠALO ŠE DOLGO ZA NJIMA IN ZEMLJEVID V ŽEPU SE JE PONOVO PREMAKNIL.

ZEMLJEVID

KEKEC IN LOVRO STA STOPILA SKOZI VRATA HIŠE. VSE JE BILO TAKO, KOT TAKRAT, KO STA ODŠLA. ČAJ NA MIZI JE ŠE VEDNO DIŠAL. IZ SKODELICE SE JE VILA PARA.

»KOT DA SPLOH NISVA ODŠLA,« JE REKEL KEKEC IN SE ZAČUDENO OZRL NAOKOLI.

LOVRO JE PRIKIMAL IN SE NASMEHNIL. »AMPAK SVA IN BILO JE ZELO ZABAVNO.«

KEKEC JE STOPIL K MIZI IN IZ ŽEPA POTEGNIL ZEMLJEVID IN RECEPT ZA ZLATO ŠTRUCO.

»JO POSKUSIVA PRIPRAVITI?« JE VPRAŠAL.

LOVRO JE PRIKIMAL.

KEKEC JE IZ OMARE VZEL MOKO, SOL IN KVAS. LOVRO JE PRINESEL VELIKO SKLEDO. POSTAVILA STA VSE NA MIZO.

SKUPAJ STA MEŠALA IN GNETLA. TESTO JE BILO NA OTIP MEHKO IN LEPLJIVO, NJUNE ROKE PA BELE OD MOKE.

»ZDAJ MORA POČIVATI,« JE PREBRAL KEKEC. »MORA NARASTI.« SKLEDO STA POKRILA S KRPO IN JO POSTAVILA NA TOPLO MESTO PRI PEČI.

SEDLA STA ZA MIZO IN ČAKALA. SKOZI OKNO JE SIJALO POPOLDANSKO SONCE. NARASLO TESTO STA PREVIDNO OBLIKOVALA V HLEBEC.

LOVRO GA JE POLOŽIL NA PEKAČ, KEKEC PA JE ODPRL PEČICO.

KO STA GA POTISNILA NOTER, SO SE VRATA TIHO ZAPRLA.

»ZA KOLIKO ČASA?« JE VPRAŠAL LOVRO.

»RECEPT PRAVI: DOKLER NE ZADIŠI PO DOMU,« JE PREBRAL KEKEC.

SEDLA STA IN ČAKALA. NAJPREJ NI BILO NIČ. POTEM PA ... POČASI ... ZELO POČASI ... SE JE ZAČEL ŠIRITI VONJ.

VONJ PO SVEŽEM KRUHU. PO DOMU.

NAPOLNIL JE KUHINJO. POTEM DNEVNO SOBO. POTEM CELO HIŠO.

KEKEC IN LOVRO STA GLOBOKO VDIHNILA.

»TO JE TO,« JE ŠEPNIL KEKEC. »TO JE ZLATI KRUH.«

RAVNO TAKRAT JE NEKDO POTRKAL NA VRATA.

KEKEC JE VSTAL IN JIH ODPRL. PRED VRATI JE STALA SOSEDA. V ROKAH JE DRŽALA PRAZEN LONEC.

»DOBER DAN,« JE REKLA. »OPROSTITA, AMPAK TAKO ČUDOVITO DIŠI IZ VAJINIH OKEN. ŽE CEL DAN NISEM JEDLA.«

»RAVNO SVA SPEKLA KRUH,« JE REKEL KEKEC. »PRIDITE NOTER.«

SOSEDA JE VSTOPILA. OČI SO SE JI ZASVETILE, KO JE ZAGLEDALA ZLAT HLEBEC NA MIZI. LOVRO GA JE PRAVKAR VZEL IZ PEČICE IN ODREZAL DEBEL KOS. DAL GA JE SOSEDI.

»ZATE,« JE REKEL.

SOSEDA JE UGRIZNILA.

»TO JE ... TO JE NAJBOLJŠI KRUH, KAR SEM GA KDAJ JEDLA,« JE REKLA.

»KAJ JE VAJINA SKRIVNOST?«

KEKEC IN LOVRO STA SE SPOGLEDALA.

»ČAS,« JE REKEL KEKEC. »IN PRIJATELJSTVO« JE DODAL LOVRO.

KO JE SOSEDA ODŠLA, STA KEKEC IN LOVRO SEDLA ZA MIZO. JEDLA STA KRUH IN PILA ČAJ. KRUH JE BIL RES IZVRSTEN. ZUNAJ ZLAT IN HRUSTLJAV, ZNOTRAJ MEHAK IN TOPEL.

»NASLEDNJIČ GREVA POČASNEJE,« JE REKEL KEKEC. »IN SKUPAJ.«

